

Regjeringen den samme Bemyndigelse til at foretage Expropriationer af de private paa Fæstningsværkerne liggende Møller, Bygninger og saa fremdeles. Saaer Regjeringen ikke denne Bemyndigelse, er det mig ikke muligt at see, at den med nogen Sandsynlighed vil kunne komme videre end til at lægge Planen ved Tegninger, paa Papiret; at udføre den i Virkeligheden vil den ikke være istand til. — Jeg skal altsaa tillade mig i Korthed at gjentage, at Endringsforslagene gaae ud paa at sætte strax i Spidsen for Lovudkastet, hvad der aabenbart savnes der, nemlig en Erklæring om, at Fæstningsværkerne nedlægges, og at de Indskrænkninger, som paahvile de private Grunde indenfor Demarcationslinien, vedblive at bestaae, at de dernæst give Regjeringen den naturlige Ret til at afhænde Statens Terrain til hvem, den maatte finde det tjenligt, derunder ogsaa indbefattet Kjøbenhavns Commune, men at de borttage den Indskrænkning, der er lagt paa Regjeringen ved § 8 til kun at sælge til Kjøbenhavns Commune, om hvem man aldeles ikke veed, om den vil kjøbe eller ikke. Til Slutning gaaer Endringsforslaget Nr. 3 ud paa at give Regjeringen en Ret, som den efter mit Skjøn aldeles ikke kan undvære.

Ordføreren: Med Hensyn til det af den høitærede Krigsminister stillede Endringsforslag skal jeg kun paa Udvalgets Vegne tillade mig at bemærke, at Udvalget aldeles maa tiltræde dette Forslag; det er en Tydeliggjørelse af den Tanke, der har været levende for Udvalget ved de Forslag, som Udvalget gjorde ved 2den Behandling, og som dengang bleve vedtagne af det høie Thing. Udvalget kan altsaa ikke andet end finde dette Forslag hensigtsmæssigt. — Ved det af 8 Medlemmer stillede Endringsforslag, som er blevet anbefalet af den sidste ærede Taler, skal jeg tillade mig nogle Bemærkninger. Forsaavidt dette Endringsforslag gaaer ud paa en egentlig Realitetsforandring i Lovforslaget, forsaavidt det ikke blot gaaer ud paa en forandret Ordning

af Lovforslagets Bestemmelser, saaledes at Noget skulde sættes i Spidsen, som nu indeholdes i en senere Paragraph, da seer jeg ikke rettere, end at denne Realitetsforandring væsentligt og, saa at sige, ene gaaer ud paa, at, istedetfor at Lovforslaget kun bemyndiger Regjeringen til inden en vis given Tid at sælge Fæstningsterrainet til Kjøbenhavns Commune, skal der gives Regjeringen en ganske almindelig Bemyndigelse uden nogen Tidsbegrænsning til at afhænde dette Terrain til hvem den maatte finde for godt, og paa de Vilkaar, som den maatte finde antagelig. Den sidste ærede Taler yttrede, at dette var at bringe Loven tilbage til, hvad der havde været paatænkt ved det oprindelige Lovudkast, hvorved jeg imidlertid skal bemærke, at der dog med Hensyn til en saadan Tilbagebringelse synes mig at savnes afstillige vigtige Punkter i det oprindelige Lovudkast, saa at det forekommer mig, at det vilde have været heldigere, om Forslagsstillerne, naar de vilde opnaae dette Niemed, ligesom havde foreslaaet, at man forkastede det hele fra det andet Thing indbragte Forslag, som nu er anbefalet af Udvalget her, og vendte tilbage til det oprindelige Lovudkast; dette forekommer mig vilde have stemt mere med deres Tanke, og jeg tror ikke, at der egentlig derved vilde blive udeladt nogen Bestemmelse, som Noget enten i det andet Thing eller her i dette Thing vilde have sat nogen særdeles Priis paa. Men en saadan ubegrænset Tilladelse for Regjeringen til at sælge dette Terrain er det netop, som det andet Thing har havt ganske særdeles Indvendinger imod, og det forekommer ogsaa Udvalget, at de Indvendinger, der ere blevne fremsatte herimod, virkelig ikke ere uden Føie. Man kunde jo tænke sig dette Salg finde Sted paa en dobbelt Maade, enten saaledes, at Regjeringen udparcellerede Terrainet, eller at den solgte det under Tæt til en privat Mand eller til et privat Selskab. Hvad nu den første Maade angaaer, da har man jo i det andet Thing gjort den Indvending derimod, at, naar en Udparcellering skulde finde Sted,